

Campingland

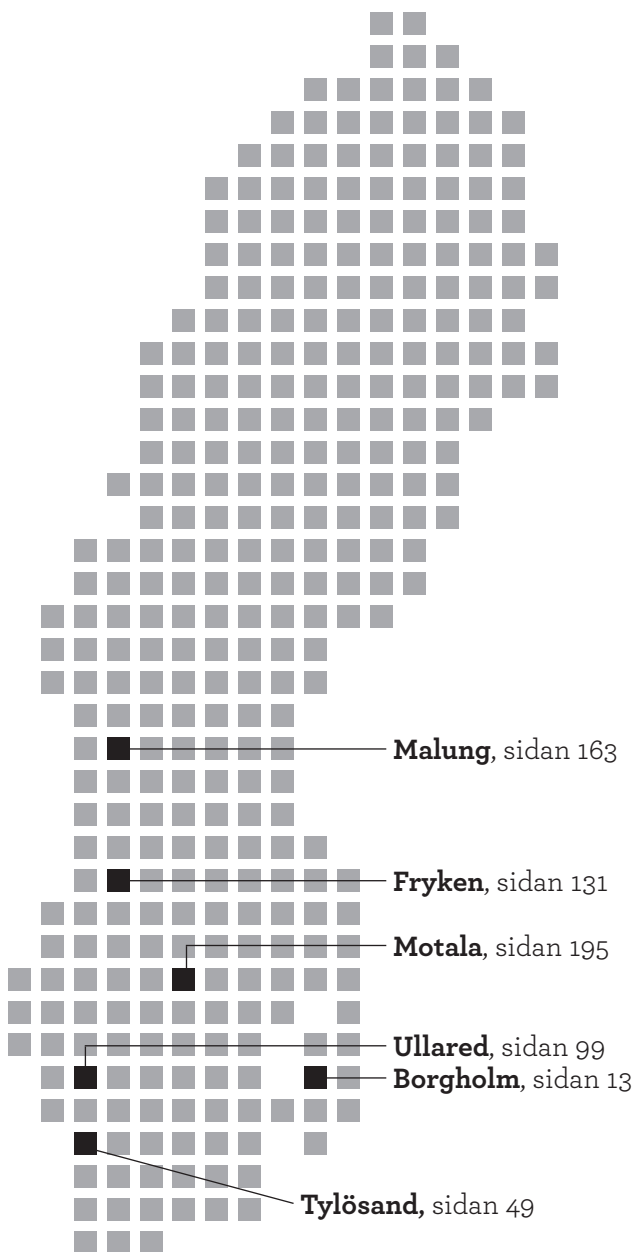
JOSEFIN OLEVIK

Campingland

**en berättelse om flintastek,
flukthål och förfälsksromantik**

ALFABETA BOKFÖRLAG

© Josefin Olevik, 2009
Alfabetta Bokförlag, Stockholm
Form, omslag och inlaga: Niklas Lindblad/Mystical Garden Design
Foto, omslag och inlaga: Josefin Olevik
Tryckt och inbunden i Lettland 2009
ISBN 978-91-501-1108-8

Förord

För en miljon svenskar är campingliv lika naturligt som kött och potatis. Men vad vet vi som inte campar om hur man umgås mellan husvagnar?

Ganska mycket visade det sig, när jag började fråga folk omkring mig. Listan på kunskaper blev längre än en minigolfklubb och de allra flesta byggde på källor fjärran från direkt erfarenhet. Fördomar har en gynnsam grogrund just omkring campingplatser. Delvis hänger det nog ihop med att gruppen är relativt homogen och att de som inte tillhör den därmed är väldigt tydligt utanför. Man är sällan campare en smula.

Ingen jag känner är campare. Fast jag älskar att tälta och gör det ofta, skulle jag inte kalla mig campare. Och även om jag är fullkomligt trygg på vandrarhem eller med gasolkök i skogen, har jag känt mig helt vilsen de gånger jag tvingats slå upp tältet på en campingplats.

Sverigecampingen ökar och den ligger rätt i tiden. Opinionen mot flyg är aggressiv och turism i närområdet uppmuntras. Att köra en bil med släp mellan Vingåker och Varberg släpper inte ut tillnärmelsevis så mycket koldioxid som en flygresor till Spanien.

Camparna har blivit trendiga, efter att ha hållit fast vid en livsstil så länge att den överlevt sig själv. En livsstil som fått utstå omdömen som avskydd, löjlig och inskränkt möter nu en allmän nyfikenhet. SVT har rest runt i husbil och TV4 har gjort doku-

såpa om campinglivet. Dagens Industri skriver om husvagnsaktier och Dagens Nyheter om trivselkoder.

Mig frestade campingen med sin frihet och sin gemenskap. Det verkade som om alla höll ihop inom den grupp som ifrågasatts så hårt utifrån. Sommaren 2008 hyrde jag en husbil och reste ut för att leva campingliv jag också.

Min ambition var att försöka fånga storheten i en fysiskt trång tillvaro. Uppleva det som lockar så många och få vara med om den njutning som uppenbarligen är en del av campinglivet. För mig var det en ny värld, en värld som jag fick chansen att delta i med hjälp av min bil. Dessutom fick jag göra en roadtrip i Sverige, något jag länge drömt om. Köra ett tungt fordon över motorvägar och genom landsbygd. Ratta in i sammanhang jag inte kunde föreställa mig och som låg bortom min erfarenhet och fantasi. Vem kan motstå något sådant? Inte jag.

Frågorna som drev mig var de mest basala:

Vad gör man på en camping?

Vilka gör det?

Varför väljer man att tillbringa sin semester där?

Finns där en egen kultur att upptäcka?

Jag bestämde mig för att åka till Öland för att det är störst på midsommar.

Till Tylösand för att det är en av landets dyraste och mest populära campingplatser.

Till Ullared för att det är den campingplats som har högst beläggning i Sverige och för att det finns ett uttalat syfte med vistelsen där: shopping.

Till Fryken för att det är en vanlig, skogsvacker, inget-speciellt-camping som man åker till för att man har någon anknytning.

Till Malung för att dansbandsveckan utgör ett självklart soundtrack till campinglivet.

Och till Motalas Folkabuss-träff för att jag ville se en annan

typ av campare, också experter på compact living, men med andra mötesplatser än de traditionella campingarna.

Campingland handlar om krånglande förtält och ledighet, långa regniga dagar och livet tätt, tätt inpå andra. Om hur fräschmoget låter och vilken storlek på borr man använder för att göra flukthål i duschen. Om bilar och om att göra ingenting, om korsord och vin med dålig alkoholhalt. Om gubbkukar som svänger i skymningen och om skinnsoffor som doftar förtält.

Om hur jag insett att jag är låtsasung och att jag lärt mig bugga till dansband. Om bilfönster som lossnar i vinddraget om man inte stänger dem.

Det har varit en givande sommar. Men jag vet fortfarande inte om jag någonsin fick vara med på riktigt.

Svåra tider

Inte ens Husvagnsambulansen vet råd. Bilen är strömförande. Dörrkarmen och handtagen, hela karossen läcker ström genom mina fingrar och det rycker till i hårfästet varje gång jag petar på ett nytt ställe.

Det har regnat i en vecka och gräset intill sjön Fryken är friskt grönt och ständigt blött. Inne i husbilen ligger datorn med såsiga konturer. Det dubbla fönstret har fyllts till hälften med vatten, om man kunde pressa in ett par fiskar vore det snyggt som akvarium. Från andra sidan ser man ingenting eftersom fönsterrutan har flugit bort längs väg 136 på Öland. Nu är hålet igentejpat med disig plast och gaffatejp.

Jag skulle vilja hämta datorn, rädda den. Tänk om gasen antänds och allt exploderar, Mattias i luren är rådvill. Han tycker att det låter farligt. Trots att Husvagnsambulansen ryckt ut för många märkliga saker har han aldrig hört talas om något liknande.

Daggen och Ulf kommer lufsande i bara överkroppar. Ulfs prilla kommer ett steg före honom men först är ändå Daggens mage.

– Du dricker lite dåligt tycker jag, säger Daggen och tittar på min folköl som står på campingbordet intill en gul solros i nylon.

Daggen är dansbandsmusiker och har vunnit Guldklaven, men arbetar numera mest som elektriker. Ulf är åkare och hobbymusiker, han spelar dansbandskeyboard. Daggen säger att Ulf vunnit Gulddasen.

Daggen tar kommandot och plockar fram en eltestare för att

härleda läckan och pysslar med sladdarna som går till 220-volts-
uttaget.

– Testa nu, säger han.

Jag andas och tänker på när vi var små och tog tag i elstängsel.
Det var inte farligt, bara obehagligt. Djupa andetag, fingret mot
metall, hårfästet drar ihop sig. Svettningar. Det läcker fortfa-
rande.

– Nu då, säger Daggen.

Jo, ström.

– Ja, men nu då?

Daggen fnissar men Ulf visar medlidande och kliver fram för
att ta över. Hans breda säkra händer sluter sig om dörrkarmen
utan att tveka och håller kvar greppet. Ingenting.

– Räddad av Foppatofflorna, säger min kompis Hanna som är
på besök och har tagit över folkölen.

Hon är inte så dum. Precis som alla andra på campingplatsen
har Ulf Foppatofflor på fötterna medan jag står barfota i det blöta
gräset. Daggen har ändå hittat felet, så jag slipper prova mer.
Sladden är ojordad. Jörgen i Lidköping som hyrt ut sin husbil
har skickat med en ojordad sladd och om han var ifrågasatt redan
tidigare är det här dödsstöten för mitt förtroende för honom.
Trots att han är bilskollärare. Och trots att han verkade så trevlig.

”Campingfolket älskar att lösa andras problem.”

Borgholm

Planeringen inför sex veckors husbilsliv är komplicerad. Jag tänker i möjligheter – som att det kan bli väldigt varmt. Det är nämligen väldigt varmt två veckor innan midsommar när jag packar, och det är svårt att föreställa sig att sommaren ska förändras.

Jag tar med örtsalt som går sönder i väskan redan på tåget till Lidköping och jag tar med whisky, för att ha något att locka besökare med.

Mest orolig är jag för att köra en stor, bred husbil med åtta bäddar. Förlaget har hyrt den billigaste de kunde hitta och den råkade vara störst. Jag påminner mig om att det viktigaste är att verkligen lära sig bilen tillsammans med Jörgen som hyr ut den. Gå igenom alla detaljer och knappar och gas och vatten. Men när Jörgen hämtar mig vid tåget och är jättetrevlig och jättestressad och berättar att han är körskollärare så låser det sig.

Jag ska provköra bilen till banken för att ta ut de 33 000 kronor som hyran går på.

– När den röda lampan lyser kan du ge lite gas, säger Jörgen. Jag trycker ned foten.

– Det där är bromsen. Du kan ge lite gas, säger Jörgen.

Och sedan ger jag liksom upp. Damen på Handelsbanken ger mig pengarna och jag lassar dem vidare till Jörgen. Jörgen förklarar bilen på tre minuter och drar iväg för att gå en skogspromenad med sin hustru som väntar otåligt. Det dröjer ända till Jönköping innan jag kommer på att jag glömt kontrakt och kvitto.

Bilen är 7.10 meter lång, byggd 1990. Den är beige. Latte-

färgad. Man sitter som en vägens drottning, antagligen skulle man mangla vilken personbil som helst vid en krock. Ratten är framåtlutad och växelspaken pekar ut under rodret, motorljudet är slående kraftigt men stereon är ny och går att dra upp på så hög volym att man hör nästan allt sommarpratarna säger. Fast på väg ned mot Öland och midsommarveckan lyssnar jag ännu bara på blandskivor som vänner skickat med.

Redan i Falköping beställer jag mitt första truckermeal på en mack: korv, mos och läsk. Det är enklast att stanna på mackar, svängradien är svår att beräkna och bakdelen rör sig över stora ytor så fort man försöker göra saker baklänges. På mackar går det ofta att undvika backande. Falköping råkar förresten vara den ort i Sverige som har störst andel campare, så här borde de ha överseende.

Försommaren ligger i ett spänningsfält, framåt är himlen blyertsgrå och trädsiluetter glimmar i silver, i backspegeln är det klarblått och rådjuren skuttar i solstrålarna. Regn avlöser regnbåge och stereon spelar låtar från mitt förflutna. Det här kan bli bra.

Strax före Kalmar hittar jag en gigantisk stormarknad, en butik som kräver att man lär sig dess struktur för att man ska kunna ta del av dess utbud. Och den har nästan allt. Om man ska utrusta en husbil, men inte riktigt vet vad man är ute efter, kan en stormarknad göra underverk. Jag har redan handlat vin, i ett låst skåp ligger en dunk med ekologiskt rött och en dunk med mouserande vitt. Jag behöver ett brett utbud, jag vet ju inte vem jag kan få anledning att bjuda.

På stormarknaden är det viktigast att hitta en grill. Den finns på avdelningen ”aktiv fritid” vilket är intressant. Jag frågar killen som staplar grillkol varför, eftersom jag tycker att grillning är en ganska passiv aktivitet, men han vet inte.

Det blir en rund klotgrill som förhoppningsvis kan passa i

toalettutrymmet. Jag hittar också ett par låga gummistövlar med svartvitt blommönster, bra om det skulle bli regn till midsommar, och städgrejer. Det finns ingenting i bilen att städa med och sex veckor är lång tid. Jag undrar vad Jörgen tänkte.

Utänför varuhuset ligger en hamburgerrestaurang lämpligt placerad om man inte vill flytta sin bil i onödan. Jag har fått nya bekvämlighetsbehov, jag som knappt kört bil tidigare, som knappt satt foten på Coop Forum, som aldrig äter på McDonald's eller beställer truckermeal.

När det är dags att åka måste jag backa, eftersom bilen står parkerad mellan två andra och med en gräsrefug framför sig – och det är obehagligt. Jag hoppar ur och kollar flera gånger, det finns ingen att fråga om hjälp. Det ekologiska rödvinet slår upp skåpluckan och orsakar kaos och en smällande dörr bakom mig på väg mot Ölandsbron och det är så många saker att hålla reda på hela tiden.

Jag struntar i smällandet och gasar över bron, som är fantastisk. Vinklade gatlyktor ramar in startbanan, backen upp till mitten av bron. Till Ice MC:s ”Cinema” flyger min bil, som snart ska få namnet Madeleine, ut över Kalmarsund och mot äventyren på Kapelluddens camping i Borgholm. Med bra musik, en hög sittposition och vild fart är det lätt att känna sig stark.

Först på plats

Kapelludden går under namnet Kapsyludden i campingkretsar. Den ligger på en stor gräsplan intill havet, har fyra stjärnor och ett inglasat badhus med träningscenter. Jag har bokat plats i ”Centrum” för att hamna mitt i smeten men när jag svänger in på området måndagen före midsommar är Madeleine ensam i kvarteret. Det blåser ganska mycket och längs vattenkanten står igenbommade husvagnar på rad och skymmer sikten.

Nästa kvarter heter ”Rivieran” och där ser jag mina första granar som också är de första som bildar formationen Blomman.

Mot husbilen, husvagnen eller förtältet ställer man ett bord med kortsidan pekande utåt och placerar sedan en stol på var sida, något vinklade från varandra. På så sätt har man maximal utsikt över omgivningen och samtidigt vindskydd i ryggen. Jag står mitt i grannarnas blickfång.

De flesta fordonen rymmer en hel del elberoende prylar, vilket innebär att campingplatser i regel är utrustade med el. Eller så har bilägarna skaffat prylarna för att det erbjuds el överallt. Hönan och ägget har nog samarbetat i det här fallet.

När en husvagn står stilla använder den ofta ett 12-voltsbatteri för inomhusbelysning och för värme- och vattenpump. Vissa har solpanel eller batteriet kopplat till motorn så att det laddas automatiskt när man kör. Andra bär med sig ett eget litet kraftverk. Mitt batteri är kopplat till motorn. Gasol kan driva kylskåp och ibland kupévärmare, men nyare vagnar har tv, air conditioning och mikrovågsugn och många vill dessutom ladda sin mobiltelefon och sin dator.

Jag är redan framme vid en av de intressanta paradoxerna inom campingvärlden – att något på hjul har blivit så stationärt. De mest moderna bilarna är de minst flexibla. Tanken att man ska kunna åka runt på måfå och ställa upp sin husbil på ett fint ställe över natten känns mindre attraktiv när faciliteterna inte går att använda.

Alltså håller man sig till campingplatserna. Två tredjedelar av dem som tillfrågades av Turismens Utredningsinstitut i undersökningen ”Mobilt boende” ställer ”aldrig” upp sig utanför anvisade områden och resten gör det ”nästan aldrig”. Det finns några vilda pensionärer med husbilar som påverkar statistiken en gnutta genom att fara runt mellan natursköna vägstopp, men de är en storleksmässig marginell grupp.

En tredjedel besöker dessutom max två campingplatser per år. Huvudsyftet med husvagn och husbil kan alltså knappast sägas

CAMPING CARD SCANDINAVIA		CAMPINGPLATSNUMMER	
			
NAMN <i>Josefin Olevik</i>			
GATUADDRESS <i>Slipgatan 5</i>			
LANDSKOD, POSTNUMMER, ORT <i>11739 Stockholm</i>			
PERSONNUMMER / FÖDELSEDATUM <i>770416</i>		LEG. <i>X</i>	SIGN. <i>[Signature]</i>
			

vara rörligheten och friheten, även om det fortfarande är slagord som säljer och lockar.

Trots att min bil har få lyxattiraljer börjar jag med att koppla in elen. Kylskåpet fungerar, men inga lampor och inte heller vattenpumpen. Det hjälper inte hur många gånger jag sätter in och drar ut stickkontakter, hur många gånger jag slår av och på strömbrytare och knackar på lampor.

I receptionen står två unga tjejer som inte har mer aning än jag. Jag ringer Jörgen som är fortsatt trevlig och hävdar att allt fungerade dagen innan. Han tycker att jag ska fråga någon vänlig man på campingen och det är en förnedrande start.

Grannarna i Blomman har följt vedermödorna ett tag nu och verkar tycka att det är dags att gripa in. Mannen som heter Sven-Inge och pratar bred östgötska hjälper gärna till och konstaterar snabbt att 12-voltssystemet är fullkomligt dött. Det är sent och ingen reparatör går att få tag i. Hustrun Lotta kommer fram och börjar lite trevande konversera.

– Fyll på vattentanken så länge, så att du har något att göra,

säger hon på ett linköpingsmål som nästan vaggar i sidled.

För att fylla tanken behöver man en vattenkanna. Inte visste jag att vattenkannen var en självklar del av en husbils tillbehör. Och tydligen inte Jörgen heller. Lotta lånar ut sin och jag går till slangen, fyller på, släpar tillbaka, häller i, går tillbaka, fyller på, släpar, häller, släpar, häller. Sven-Inge och Lotta sitter i Blomman och tittar på tills Lotta ropar något. Det rinner ut under bilen. Vattnet sipprar ned i gräsmattan och försvinner och varken jag eller Sven-Inge hittar felet.

Jag spänner loss min röda Crescent från bilen och cyklar in till stan för att köpa en ficklampa till kvällen, det kommer att bli mörkt. Det finns tre lampor i sportaffären och expediten säger att det enbart är priset som är skillnaden, så jag väljer mellanläget.

Lotta går förbi när jag är tillbaka.

– Kom över till oss om du vill, så slipper du sitta ensam, säger hon.

Det är skitkallt. Jag bäddar på loftet ovanför förarsätet, dynorna är 80-talsmönstrade och dammiga. Lite grå i tonen. Värmen går via gasolen och den vågar jag inte använda än, en gång när jag tältade i Frankrike exploderade en hel husvagn på grund av gasen.

Jag öppnar den vita Guntrum Riesling-boxen och tar den med över till Sven-Inge och Lotta.

Whisky mot dävenhet

Sven-Inge har trekvartsbyxor och röker mestadels. Askkoppen är en klarblå kruka med en påmålad husvagn. Den egna husbilen är glittrande och lockande som en karamell, de köpte den på en mässa förra året och allt är nytt så det svindlar. Bardisk och barstol, vridbara säten i läder som kan vara både förarstolar och fåtöljer i sittgruppen. Bakpå bilen har de nyinköpta hopfällbara cyklar som de provkört hemma på gatan.

– Jag trodde att han skämtade första gången han sa vad han hette, berättar Lotta snart och nickar mot Sven-Inge. När min

syrra frågade dagen efter, sa jag att jag trodde att det var Lasse, han såg ut att heta det. Sven-Inge är inte så romantiskt precis.

Efter ett glas av mitt vin bjuder Lotta på sitt, de smakar väldigt lika. Smäsött och lätt.

– Jo, men ditt är väl åtta procent, eller hur? Det här är tretton. Det ska det vara, annars kan man lika gärna dricka alkoholfritt. Min svägerska åkte till Tyskland och köpte flera plattor med te-travin på nio procent, det är ju helt meningslöst, säger Lotta.

Svägerskan brukade vara med och campa med sin familj och de hade sin bil stående på granntomten. Men det var mer förr när barnen fortfarande tyckte att det var roligt att bo i vagn.

Lotta och Sven-Inge har också varit i Tyskland och köpt öl, vin och sprit, de fick tre liter vodka på papplåda för 150 kronor. Jägern är inte äkta, men Lotta bryr sig inte och inte jag heller, den smakar som den ska.

Varje år brukar de vara ute i husbilen sex veckor, men den här sommaren blir turen kortare eftersom Lotta har nytt jobb och inte kan välja semesterperiod som hon vill. Hon har varit servitris och arbetat i restaurangbranschen i 31 år med kollegor som i många fall varit 25 år yngre. Tills i höstas när hon sa upp sig och tog anställning som ”matkärning” eftersom hon kände att det räckte med slitgöra.

Att byta från den privata sektorn och få kommunen som arbetsgivare har lett till ett annat liv. Personalen går hem vid fem och har sedan en massa lediga timmar. Det är lugnt och sansat, Lotta gör ofta sallad och har ingen ambition att avancera till matlagning, hon trivs i sitt lugna hörn i köket.

– Men kollegorna är ju sjuka jämt, de är inne på sin tredje, fjärde omgång sedan november. Jag har sagt till dem att ta lite whisky när de känner sig dävna, det funkar. Jag kan knappt minnas när jag blev liggande senast.

Samtalet lirkar sig vidare med hjälp av vinet och några färska Ölandsjordgubbar. Jag sitter också i Blomma nu, lite snett vink-

lad så att jag kan överblicka också resten av campingen, inte bara värdparet. På så sätt kan man vara tyst ibland och titta vagt bortåt. Nu finns det i och för sig knappt några gäster att fästa blicken på, men havet skymtar och en kvarlämnad grävsropa och så förstås min bil som står mörk och ensam. Omgivningen blir en del av umgänget på ett sätt som inte hade fungerat inomhus där man är utlämnad till ständigt prat för att det inte ska bli pinsamt. Nu skissas Linköpingslivet fram med spridda streck och börjar så smått få konturer i min fantasi.

Sven-Inge säger inte så mycket, men han bjuder på jordgubbar och cigaretter. Lasse Stefanz går på repeat och vi hör hacket i första låten för tredje gången vilket irriterar Lotta.

Semestern ska avslutas på Malungs dansbandsvecka och det är framför allt där som cyklarna kommer till användning. På kvällen tar de cyklarna till dansbanorna i parken och dansar, bara med varandra. Sven-Inge och Lotta tycker att jag borde åka dit om jag har ambitionen att förstå campingkulturen.

De tycker också att jag är lite udda.

– Det var ganska roligt när du kom, det var som att se *Vi hade i alla fall tur med vädret*, säger Sven-Inge.

– Vi kommer att vara åtta personer i bilen över midsommar, skyndar jag mig att förklara.

Jag har kompisar. Fast det känns inte så just nu, jag önskar inget hellre än att få sova på golvet i Sven-Ingas och Lottas varmt upplysta husbil.

De verkar också lite sällskapssjuka, bristen på svägerska och barn gör det lugnt, kanske lite för lugnt.

Helt kan de inte släppa familjelivet, Sven-Inge brukar ringa sönerna för att de ska komma upp till jobbet, de har svårt att vakna. Ibland har han suttit hela förmiddagar kopplad till uttaget så att inte telefonen ska ladda ur och bara ringt och ringt.

– Grannarna undrar ju varför han sitter tryckt intill bilen. Man får aldrig koppla av, man ringer hela dagen och så vaknar

de vid fem. Då tror man att vad som helst kan ha hänt, att det har brunnit eller något. Och så var de bara lediga, säger Lotta.

Hon har lagat mat till sönerna, frusit in färdiga portioner så att de ska äta ordentligt, annars skulle de antagligen inte få i sig något tror hon. Sven-Inge skakar lite på huvudet, han tycker att hon skämmer bort dem.

På den tiden, när sönerna var med, bodde de på camping i Köpingsvik. Det är där den största festen är på midsommar, där samlas tusentals ungdomar och röjer som på festival medan alla över 25 tar betäckning. För Ölands turistindustri har det blivit ett sätt att hantera ryktet om bästa midsommarfesten; att låta dem som vill leva festivalliv hålla sig på ett begränsat område under den stora firarhelgen.

Tidigt på fredag morgon, helst i gryningen, ska Sven-Ingas och Lottas yngste son ta sig över bron med bilen fullastad med öl under filter och oskuldsfulla strandstolar. Skräcken är att bli tagen av polisen och få lasten konfiskerad, och det finns en uppsjö historier om hur smuglingen går till och experttips om vilken tid på dygnet som är säkrast.

När jag senare pratar med polisen visar det sig att rädslan grundar sig i en myt. I slutet av 90-talet gjorde Ölandspolisen en rejäl midsommarsatsning, satte upp ”alkoholtullar” på bron och vinkade in var och varannan bil. De beslagtog allt som verkade orimligt att de som satt i bilen skulle få i sig, eftersom de misstänkte olaglig rusdrycksförsäljning. Polisens bedömning av vad som var orimligt stämde inte alltid överens med midsommarfirarnas och skrönorna om all alkohol som gick till spillo lever vidare. Men sanningen att säga har polisen numera inte tillräckligt med resurser för att kontrollera trafiken på ett sådant sätt.

Smuggelberättelserna ebbar ut och snart kan inte ens fejkjägern hålla värmen uppe längre. Lotta gömmer ansiktet innanför kragen på sin röda flecejacka och undrar hur det ska gå med åtta personer i en bil utan förtält när det blir pissväder till midsom-

mar. Sven-Inge invänder att det kan hinna ändra sig.

Snart borstar jag tänderna i ett övergivet duschrum, Mix Megapol spelas dygnet runt i något slags diskoförsök att få upp stämningen men nu ekar trumtakterna ödsligt i den tomma lokalen.

Det är alldeles mörkt i bilen, ficklampan i mellanprisläget tål inte ens två sidor i boken innan den krokmar. Då knackar Sven-Inge på dörren och lämnar över en lampa som passar till 220-voltsuttagen och det blir ljus.

Husvagnsambulansen

Morgonen efter åker Sven-Inge och Lotta vidare och det är fortsatt öde i Centrum. Folket på Rivieran håller sig i förtälten. Jag får tag i en reparatör som ska komma förbi och i väntan på honom tar jag en springtur för att få upp värmen. Sedan ska jag laga mat. Jag har föreställt mig ett storkök, ungefär som på vandrarhem, men här hittar jag bara en spis. Det finns åtta diskhoar, men maten lagar man alltså i vagnen. Jag steker ett ägg men har inget salt eftersom det runnit ut i väskan. En knäckemacka med tubost blir det också. Och så hittar jag en påse minimorötter från gårdagens besök på McDonald's. Frysfacket saknar lucka så allt är iskallt i kylan och grönsakerna har frusit, man får suga av ishöljet och sedan tugga utan att det knastrar.

Jag längtar hem. Förfärligt mycket, så mycket att jag får tårar i ögonen.

Tack och lov svänger Husvagnsambulansen strax därpå upp bredvid Madeleine och Peter B ser direkt vad som är fel, han är sjuksyrra in i mörgen och har omhändertagande som specialitet.

Husvagnsambulansen är en alldeles äkta, gammeldags vitorange ambulans som Peter fått köpa loss från sin forna arbetsplats. Han tycker mer om att arbeta med glada människor än med döende, säger han. Nu innehåller bilen muttrar, packningar, tejp, spånplattor och annat som kan vara bra att ha när man ska laga husvagnar.

Peter bär en landstingsmässig namnbricka på bröstet och har sitt namn också på registreringskylten. Han ler med misstänkt vita tänder i den lite slitna solbrännan och jag känner genast att han kan lösa problem.

Peter har aldrig sett ett så gammalt batteri eller en så gammal batteriladdare någonsin och han håller på att svimma när han får höra vad bilen kostar att hyra. Han skruvar och småpratar och snart vet han allt om att det inte finns något kontrakt eller kvitto och att en bok ska skrivas och att morötterna inte knastrar och att Jörgen säger att allt funkade i förrgår. Och medan ett sprillans nytt batteri laddas upp, skär Peter till en bit liggunderlag och tejpar igen frysfacket och vevar ut markisen så att det blir en aning ombonat på tomten. Han konstaterar därefter att tanken redan var fylld när jag fick bilen och att vattnet bara har runnit över kanten. Sedan ringer han upp Jörgen och berättar vad allt kostar.

Jag älskar Peter B, men redan då inser jag att han nog aldrig kommer att älska mig tillbaka.

Peter B flyttade tillsammans med Mattias till Öland för ett år sedan och de startade Happy Cars som ligger utanför Djupvik. En del av företagsidén är ambulansverksamheten. Tidigare, när Peter var sjuksyrra i Kalmar och Mattias jobbade som enhetschef, bodde de tillsammans i en husvagn permanent i tre år. Nu bor de i ett riktigt hus, men de vet det mesta om att vara udda på en camping. De hade för vräkig bil (Peter gillar snygga bilar), för stor vagn, de var för trevliga, de var två män, de spelade dansbandsmusik för högt och de ställde spritflaskan på bordet. Och det gör man banne mig inte.

Snart måste Peter vidare, det är bråda tider. Tusentals familjer har tagit ut bilar och vagnar för första gången i år och upptäcker allt som inte funkar efter vinterdvalan.

– Kom förbi någon dag, du kan åka med i ambulansen, ropar Peter och gör en U-sväng som får Blommorna på Rivieran att dra åt sig fötterna.